

ע"פ 66468/03/19 - חאתם סנעאללה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 66468-03-19 סנעאללה נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
המערער	חאתם סנעאללה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בעכו מיום 13.2.19, שניתנה בתיק 824-08-18 (להלן: **ההחלטה**).

בהחלטתו בית המשפט קמא דחה את בקשתו של המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדרו ביום 2.1.19 ובגדרו בית המשפט קמא הטיל על המערער קנס בסך 2,500 ₪ (להלן: **פס"ד**).

2. המערער בקש להישפט בעקבות דו"ח שנמסר לידיו ובו יוחס לו ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, בשל שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית. בעקבות בקשתו להישפט, הזמנה לדין שהתקיים ליום 2.1.19, נשלחה למערער. משלא באה התייצבות מטעם המערער, אזי ניתן, כאמור, פס"ד בהעדרו.

3. המערער הגיש בפני בית המשפט קמא בקשה לביטול פס"ד אשר נדחתה בהחלטה. בהחלטתו בית המשפט קמא הבהיר כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וחלפו מאז יותר מ- 15 ימים. מכאן, חלה בנסיבות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974 (להלן: **חזקת המסירה**), חזקה שהמערער לא הצליח לסתור. בית המשפט קמא גם לא קיבל את טענתו של המערער לעיוות דין, שכן לבד מהטענה כי לא ביצע את העבירה הוא לא תמך טענה זו כדין, מה גם שהקנס שנקבע הינו סביר.

4. עם החלטה זו המערער לא השלים והוא הגיש את הערעור שכעת מונח בפני. מהודעת הערעור ובמסגרת הטיעון שהתקיים בפני היום, המערער טען כי באישור המסירה מופיעות מחיקות, בין היתר, של כתובתו, וזו הראיה לכך שדבר הדואר לא הגיע ליעדו. המערער הוסיף והדגיש כי הינו כופר בביצוע

עמוד 1

העבירה המתוארת בכתב האישום משום שלא דיבר בטלפון הנייד ולא אחז בו בזמן הנסיעה. לגישת המערער, אין להותיר את פסק דינו של בית המשפט קמא על כנו שכן הקנס שנקבע בגדרו סוטה במידה רבה מרמת הענישה הנהוגה ומקובלת בגין עבירה זו.

מהצד השני של המתרס המשיבה סמכה את ידיה על החלטתו של בית משפט קמא. המשיבה טענה כי ההחלטה הינה נכונה, המערער לא הצליח לסתור את חזקת המסירה וגם טענותיו באשר לעיוות דין הינן טענות כלליות וגורפות.

5. לאחר שעיינתי בתיק קמא, בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים בפני, אני סבור כי דין ערעור זה לדחייה.

6. אכן במקרה זה כפי שבית המשפט קמא ציין בהחלטתו, המערער לא עמד בנטל ולא הפריך את חזקת המסירה. מעיון באישור המסירה ניתן להיווכח, זאת למרות המחיקות, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער בכפר דיר אל אסד, כאשר ליד שמו רשום אף מספר תעודת הזהות. זו כתובתו הנכונה של המערער אליה נשלח הזימון ומעיון באישור המסירה מתברר כי דבר הדואר לא הגיע לידי המשיב משום שלא נדרש.

כאמור, המערער סמך על מחיקת הכתובת (שם כפר מגוריו) שמתחת לשמו באישור המסירה. אולם, מעיון באישור מסירה זה ברור הוא כי דבר הדואר אכן הגיע לכתובתו הנכונה והראיה לכך, חותמת סניף הדואר בכפר מגוריו המוטבעת על אישור המסירה. הווה אמר, דבר הדואר נשלח לכתובת הנכונה, וסביר להניח כי מחיקת שם כפר מגוריו מתחת לשמו נעשתה בשלב מאוחר יותר למשלוח.

במקרה זה, כפי שהקדמתי, הנטל עובר למערער לשכנע כי הזימון לא הגיע לידי מפתא נסיבות שאינן תלויות בו, וכאמור בנטל זה המערער לא עמד (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, פסקה 40 (25.3.18) (להלן: עניין סאלם)).

7. במקרה זה גם אין לקבל את הטענה לעיוות דין. עסקינן בהכחשה כללית שלא גובתה כראוי (פס' 37 בעניין סאלם), כך גם באשר לטענתו החלופית לעניין גובהה הקנס, שכן נראה כי העונש הינו סביר גם אם נטה לחומרה.

8. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ט אדר ב' תשע"ט, 05 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.